Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 723 van 29 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat I. MOBATU MONGAMBULA**
Vergotesquare 20
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 15 juni 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 3 juni 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 juni 2026 met nr. 348 783 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van 25 juni 2026.

Gezien de beschikking tot vaststelling van de kosten van 1 juli 2026 met refertenummer 140103.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat I. MOBATU MONGAMBULA, en van advocaat A. AMEELE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 oktober 2025 diende verzoeker een aanvraag in tot hernieuwing van het verblijf in de hoedanigheid van student, dit op grond van artikel 61/1/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 maart 2026 trof verweerder een beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student.

1.3. Op 3 juni 2026 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33 bis) waarbij wordt verwezen naar de in punt 1.2. bedoelde beslissing.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Betreft de genaamde [C.S.P.]
geboren te […], op […],
van Angola nationaliteit,
verblijvende te […]

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Artikel 7 : « Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : (…)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf».

Op datum van 11.03.2026 wordt in toepassing van artikel 61/1/4 van de wet van 15.12.1980 besloten om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 te weigeren.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van dien aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM.

Er werden geen relevante elementen aangevoerd die het nemen van de beslissing zou kunnen verhinderen of beïnvloeden naar aanleiding van de brief verstuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11.03.2026 (betekend op 12.03.2026) waarbij betrokkene overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15.12.1980 de kans werd geboden te worden gehoord met oog op het nemen van deze beslissing.

In zijn antwoord op het hoorrecht voert betrokkene aan dat een terugkeer naar het land van herkomst zou leiden tot de onderbreking van zijn masteropleiding aan de Université Libre de Bruxelles, het verlies van reeds afgelegde studiejaren, de verbreking van zijn sociale en persoonlijke banden in België en negatieve gevolgen voor zijn academische en professionele toekomst.

Deze elementen werden onderzocht, doch kunnen niet leiden tot een andere beoordeling.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de aangehaalde gevolgen het rechtstreekse gevolg zijn van het verlies van het verblijfsrecht als student en inherent zijn aan iedere beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan een machtiging tot verblijf in het kader van studies. De wens om studies in België verder te zetten verleent op zich geen autonoom verblijfsrecht en vormt geen element dat de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten onmogelijk maakt.

Wat betreft de aangehaalde sociale en persoonlijke banden, blijkt uit het administratief dossier niet dat betrokkene duurzame banden van een zodanige intensiteit heeft ontwikkeld dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM een beletsel zouden vormen voor een terugkeer naar het land van herkomst. Evenmin blijkt dat betrokkene niet langer beschikt over familiale, sociale of culturele banden met zijn land van herkomst.

Verder toont betrokkene niet aan dat hij zijn studies niet zou kunnen voortzetten vanuit of na terugkeer naar zijn land van herkomst, noch dat de aangehaalde gevolgen een uitzonderlijk karakter vertonen dat een afwijking van de toepassing van de vreemdelingenwet zou rechtvaardigen.

Na onderzoek van alle door betrokkene meegedeelde elementen wordt vastgesteld dat deze geen hinderpaal vormen voor het nemen of uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg wordt geoordeeld dat betrokkene in staat is gevolg te geven aan onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 104/1 of 104/3, § 4 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij/zij zijn/haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.4. Het tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing ingediende beroep werd verworpen bij arrest van 29 september 2026 met nr. 353 722.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker dient een verzoekschrift in, opgesteld in het Nederlands, en een verzoekschrift opgesteld in het Frans, dat een exacte kopie ervan is. De Raad neemt akte van het verzoekschrift in het Frans en beschouwt dit als een Franse vertaling van het Nederlandstalig verzoekschrift, die louter ter informatie wordt meegedeeld. De verzoekende partij opteert ter terechtzitting immers niet voor de behandeling van het Franstalige verzoekschrift, nadat er (opnieuw) op werd gewezen dat de Raad slechts één verzoekschrift behandelt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker werpt een enig middel op, ontleend aan de schending van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet gelezen in samenhang met de artikelen 62 en 74/13 van dezelfde wet, van de zorgvuldigheidsplicht, *"van het beginsel van nuttig effect"*, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 2 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het EVRM, en van artikel 24 van de Grondwet. Ook is hij van oordeel dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelings-fout.

Hij betoogt als volgt:

Eerste onderdeel: schending van het beginsel van nuttig effect van het hangende beroep
Het bestreden BGTB is uitsluitend gegrond op artikel 7, eerste lid, 13° van de wet van 15 december 1980: « kan de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : (…) 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aanzijn verblijf. » 7. Het BGTB is aldus volledig accessoir aan de weigeringsbeslissing van |l maart 2026: het kan juridisch slechts bestaan indien deze beslissing zelfrechtmatig is gegrond. Het lot ervan is onlosmakelijk verbonden met dat van de onderliggende beslissing. 8. De weigeringsbeslissing van |l maart 2026 is evenwel thans het voorwerp van een hangend beroep tot nietigverklaring en schorsing voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder rolnummer 363.254. De wettigheid van deze beslissing wordt derhalve ernstig betwist en blijft onderworpen aan de beoordeling van de bestuursrechter. 9. In deze omstandigheden kon de Dienst Vreemdelingenzaken geen abstrahering maken van de gerechtelijke context waarbinnen zijn beslissing werd genomen. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten uitsluitend zijn grondslag vindt in de weigeringsbeslissing van |l maart 2026, diende de overheid rekening te houden met hetfeit dat deze beslissing het voorwerp uitmaakte van een beroep voor de Raad. 10. De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten voordat de Raad zich heeft uitgesproken over de wettigheid van de onderliggende beslissing is vatbaar om afbreuk te doen aan het nuttig effect van het hangende beroep. Indien de verzoeker van het grondgebied mocht worden verwijderd vóór de tussenkomst van het te wijzen arrest, zou het concrete voordeel van een eventuele nietigverklaring of schorsing van de weigeringsbeslissing in grote mate worden aangetast. Een dergelijke situatie is moeilijk verenigbaar met de vereisten van het recht op een effectief rechtsmiddel gewaarborgd door artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

Deze vereiste drong zich des te sterker op in casu aangezien de middelen die zijn ontwikkeld in het beroep gericht tegen de beslissing van 1 1 maart 2026 een ernstig karakter vertonen. De verzoeker voert daarin met name aan dat de door de Dienst Vreemdelingenzaken gehanteerde DOLSIS-gegevens niet overeenstemden met de officiële gegevens van het sociaal secretariaat betreffende het aantal gepresteerde uren en dat de tijdelijke vermindering van de inkomsten van de garant voortvloeide uit een medisch gedocumenteerde hospitalisatie, zonder weerslag op zijn gebruikelijke financiële draagkracht. Deze elementen vergden minstens een bijzonder aandachtig onderzoek vóór de vaststelling van de bestreden verwijderingsmaatregel.

Tweede onderdeel: schending van het beginsel van behoorlijk bestuur in zijn onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht

11. De zorgvuldigheidsplicht vormt een component van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Het legt de bestuursoverheid de verplichting op een volledig, rigoureus en geïndividualiseerd onderzoek te verrichten van alle haar ter kennis gebrachte relevante feitelijke en juridische elementen, de voor de besluitvorming noodzakelijke inlichtingen in te winnen en te beslissen in volledige kennis van zaken. Aangezien de vereisten van artikel 8 EVRM van de orde van de waarborg zijn en niet van het loutere welwillendheid of de praktische schikking (EHRM, 5 februari 2002, Conka t/ België, $83), en dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., 22 december 2010, nr. 210.029), staat het aan de bestuursoverheid om, vóór het nemen van haar beslissing, een zo rigoureus mogelijk onderzoek te verrichten van de situatie van de betrokkene in het licht van het geheel van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vloeit eveneens voort dat dit onderzoek in de eerste plaats door het bestuur zelf dient te worden verricht, waarbij de door de bestuursrechter uitgeoefende controle slechts een subsidiair karakter heeft. 12. Deze verplichting is van bijzonder belang wanneer de voorgenomen beslissing de situatie van de betrokkene ernstig kan aantasten. In een dergelijk geval kan de overheid zich niet beperken tot een algemene of gestandaardiseerde motivering, maar dient zij aan te tonen dat zij alle omstandigheden die eigen zijn aan het concrete geval effectief in overweging heeft genomen. 13. In casu vertoont de motivering van de bestreden beslissing een onvolledig en weinig rigoureus karakter in het licht van de informatie waarover de verwerende partij op het ogenblik van de beslissing beschikte. Meerdere afzonderlijke tekortkomingen getuigen hiervan. 14. Eerste tekortkoming: het ontbreken van een reëel en geïndividualiseerd onderzoek van de in het administratief dossier opgenomen elementen van het privéleven De bestreden beslissing beweert dat uit het administratief dossier niet zou blijken dat de verzoeker duurzame banden van een zodanige intensiteit heeft opgebouwd dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Deze bewering roept evenwel meerdere opmerkingen op. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker sedert 2021 legaal en ononderbroken in België verblijft. Hij volgt sedert meerdere jaren een universitaire opleiding aan de Université libre de Bruxelles en heeft studiepunten behaald in het kader van het eerste kwadrimester van het academisch jaar 2025 2026. Deze elementen waren de verwerende partij bekend op het ogenblik van de vaststelling van de bestreden beslissing. Deze omstandigheden getuigen van een stabiele en duurzame aanwezigheid op het Belgisch grondgebied en vormen relevante elementen bij de beoordeling van het privéleven van de verzoeker in de zin van artikel 8 EVRM. Zonder vooruit te lopen op de draagwijdte die aan deze elementen dient te worden toegekend, vormen zij minstens relevante omstandigheden bij de beoordeling van het privéleven van de verzoeker. De motivering van de bestreden beslissing laat echter niet toe te begrijpen op welke wijze deze elementen concreet in overweging zijn genomen noch om welke redenen zij onvoldoende zouden zijn geacht. Evenmin laat zij toe na te gaan of een geïndividualiseerd onderzoek van de situatie van de verzoeker effectief is verricht. 15. Tweede tekortkoming: het ontbreken van een reëel onderzoek van de opmerkingen geformuleerd in het kader van het recht om gehoord te worden De verzoeker had, gestaafd door stukken, uiteengezet dat een verwijderingsmaatregel de onderbreking van zijn universitaire opleiding zou bewerkstelligen, de voltooiing van zijn master zou doorkruisen, de jaren lang geleverde academische inspanningen teniet zou doen en afbreuk zou doen aan de in België opgebouwde banden. De bestreden beslissing beantwoordt deze opmerkingen met de volgende formulering: « Deze elementen werden onderzocht, doch kunnen niet leiden tot een andere beoordeling. » Een dergelijke motivering laat noch toe de gevolgde redenering van de verwerende partij te begrijpen, noch na te gaan of de door de verzoeker geformuleerde opmerkingen effectief het voorwerp hebben uitgemaakt van een concreet en geïndividualiseerd onderzoek. Zij vormt veeleer een beginselverklaring dan een antwoord op de ingeroepen elementen. De verwerende partij heeft aldus nagelaten uiteenzetting te geven van de redenen waarom de door de verzoeker ingeroepen gevolgen op zijn academisch parcours en zijn persoonlijke situatie geen andere beoordeling van zijn dossier rechtvaardigden. 16. Derde tekortkoming: het onvoldoende rekening houden met de bijzondere context van de zaak Op het ogenblik van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, wist de verwerende partij dat de verzoekerzijn studies effectief voortzette in België, dat het academisch jaar aan de gang was en dat de beslissing van |l maart 2026 waarbij een einde werd gesteld aan zijn verblijf het voorwerp uitmaakte van een hangend beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder rolnummer 363.254. In deze omstandigheden gebood een zorgvuldig onderzoek concreet de onmiddellijke gevolgen te beoordelen die een verwijderingsmaatregel op het academisch parcours van de verzoeker en op de effectieve uitoefening van zijn recht op beroep kon

teweegbrengen. Geen enkel element van de motivering laat evenwel toe vast te stellen dat een dergelijke beoordeling is verricht noch dat een effectieve afweging van de in geding zijnde belangen is doorgevoerd. Uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij geen volledig, concreet en geïndividualiseerd onderzoek heeft verricht van de situatie van de verzoeker. De bestreden beslissing berust integendeel op een onvolledige en gestandaardiseerde beoordeling van de dossiergegevens. Zij schendt derhalve het beginsel van behoorlijk bestuur in zijn onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht en dient om die reden te worden vernietigd.

Derde onderdeel: schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980

17. Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 legt de bestuursoverheid uitdrukkelijk de verplichting op om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing met name rekening te houden met het privé- en gezinsleven van de betrokken onderdaan. 18. De bestreden beslissing beperkt er zich toe te beweren dat uit het administratief dossier niet zou blijken dat de verzoeker « duurzame banden van een zodanige intensiteit » heeft opgebouwd die onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, zonder over te gaan tot een concreet, geïndividualiseerd en omstandig onderzoek van de elementen die effectief te harer kennis waren gebracht. 19. Het administratief dossier bevatte echter meerdere objectieve en verifieerbare elementen: een legale en ononderbroken aanwezigheid in België sedert 2021;
— de voortdurende uitoefening van een universitaire opleiding aan de Université libre de Bruxelles sedert meerderejaren; — de validatie van studiepunten in het kader van het eerste kwadrimester van het academisch jaar 2025 2026; — het bestaan van duurzame persoonlijke, sociale en verenigingsbanden opgebouwd in België. De bestreden beslissing verricht geen concrete analyse van deze elementen. Evenmin laat zij toe te begrijpen in hoeverre deze onvoldoende zouden zijn geacht noch zelfs na te gaan of zij effectief in de afweging zijn betrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft derhalve niet voldaan aan de vereisten van concrete motivering en de plicht tot geïndividualiseerd onderzoek opgelegd door artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980.

Vierde onderdeel: schending van het evenredigheidsbeginsel en het recht op onderwijs
20. Zelfs gesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten berust op een geldige rechtsgrond (quod non), blijft de bestreden beslissing behept met een schending van het evenredigheidsbeginsel. 21. De elementen die tot de onderliggende weigeringsbeslissing hebben geleid, zijn van beperkte en wezenlijk technische strekking: een tijdelijke variatie in de inkomsten van de garant ten gevolge van een ziektesituatie, alsmede voorlopige gegevens afkomstig uit de DOLSIS-databank betreffende de arbeidsprestaties van de verzoeker. Geen enkel gegeven in het dossier wijst op frauduleus gedrag, een omzeilingsintenties of een aantasting van de openbare orde. 22. De gevolgen van de verwijderingsmaatregel zijn daarentegen bijzonder ernstig en concreet. De verzoeker verblijft sedert 2021 legaal in België en bevindt zich in een gevorderd stadium van zijn universitaire opleiding. De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zou de onmiddellijke onderbreking van zijn studie midden in het academisch jaar bewerkstelligen, waardoor de normale voortzetting van zijn master en de effectieve validering van zijn jaar in het gedrang komen. Een dergelijke inmenging vormt een onevenredige aantasting van het recht op onderwijs gewaarborgd door artikel 2 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het EVRM alsmede doorartikel 24 van de Belgische Grondwet. 23. De bestreden beslissing verricht geen enkele concrete en geïndividualiseerde afweging tussen, enerzijds, de weerhouden motieven en, anderzijds, de intensiteit van de gevolgen van de maatregel op de academische en persoonlijke situatie van de verzoeker. Dit gebrek aan afweging verbreekt het vereiste evenwicht tussen de door het bestuur nagestreefde doelstelling en de concrete gevolgen van de vastgestelde beslissing, in schending van het evenredigheidsbeginsel.

Vijfde onderdeel: schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens

24. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens waarborgt aan iedere persoon het recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven. Wanneer een verwijderingsmaatregel het privéleven van een vreemdeling dreigt te aantasten, staat het aan de bestuursoverheid een concreet en geïndividualiseerd onderzoek te verrichten van de situatie van de betrokkene en na te gaan of de inmenging in dit grondrecht gerechtvaardigd en evenredig is in het licht van de omstandigheden van de zaak. (i) Over het bestaan van een privéleven in hoofde van de verzoeker 25. In casu staan meerdere elementen het bestaan vast van een reëel en effectief privéleven van de verzoeker in België. De verzoeker verblijft sedert 2021 legaal en ononderbroken op het Belgisch grondgebied. Sedert zijn aankomst heeft hij het wezenlijke van zijn persoonlijke, sociale en academische banden in België opgebouwd. Hij volgt bovendien sedert meerdere jaren een universitaire opleiding aan de Université libre de Bruxelles. Zijn academisch parcours getuigt van een effectieve integratie in de Belgische samenleving en van de totstandkoming van sociale en persoonlijke banden in het kader van zijn studies. De verzoeker is tevens sedert 2021 een actief lid van de Evangelische Broederschap van Pinksteren in Afrika in België (FEPAB). Hij neemt regelmatig deel aan de activiteiten van deze gemeenschap en oefent er met name de functies uit van pianist en drummer bij de lofprijzingsdienst alsmede van cameraman bij de audiovisuele dienst. Deze continue betrokkenheid heeft

hem in staat gesteld een stabiel netwerk van sociale, vriendschappelijke en gemeenschapsbanden op te bouwen in België. Deze banden vormen belangrijke elementen van zijn privéleven. Samengenomen, karakteriseren de duur van het verblijf van de verzoeker, zijn universitair parcours, zijn gemeenschapsengagement alsmede de op het Belgisch grondgebied opgebouwde sociale relaties het bestaan van een effectief privéleven in de zin van artikel 8 van het Verdrag.
(ii) Over de aantasting van dit privéleven 26. De uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zou de verzoeker ertoe verplichten België definitief te verlaten, waar hij sedert 2021 legaal en ononderbroken verblijft. Zij zou de onmiddellijke en gedwongen verbreking bewerkstelligen van het geheel van de persoonlijke, sociale, academische en gemeenschapsbanden die hij er in de loop der jaren heeft opgebouwd — banden die, samengenomen, de kern vormen van zijn privéleven zoals vastgesteld in voorgaand punt. Met betrekking tot zijn universitaire opleiding zou de uitvoering van de maatregel leiden tot de abrupte onderbreking van een opleiding die midden in het academisch jaar aan de Université libre de Bruxelles is gevorderd, waardoor de normale voortzetting van zijn master en de ingezette academische inspanningen sedert zijn aankomst in België hun vruchten niet meer kunnen afwerpen. Met betrekking tot zijn gemeenschapsankering zou de verwijdering van de verzoeker een einde stellen aan een verenigings- en religieuze betrokkenheid die sedert 2021 op continue wijze is opgebouwd binnen de Evangelische Broederschap van Pinksteren in Afrika in België (FEPAB), waar hij op regelmatige en actieve wijze de functies uitoefent van pianist, drummer en cameraman. Dit engagement, gestaafd door de in het dossier neergelgde stukken, getuigt van een effectieve en duurzame integratie in een levensgemeenschap in België. In dit verband wordt eraan herinnerd dat het Europees Hofvoor de Rechten van de Mens uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat het geheel van de sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarinzij leven een integrerend deel uitmaken van de notie « privéleven » in de zin van artikel 8 EVRM. De gedwongen verbreking van deze banden ten gevolge van een verwijderingsmaatregel vormt derhalve op zich een inmenging in het privéleven van de verzoeker. In het licht van al deze elementen vormt de verwijderingsmaatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privéleven van de verzoeker, in de zin van artikel 8, $2 EVRM. Om toelaatbaar te zijn, dient deze inmenging noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving, hetgeen impliceert dat het aan de overheid staat aan te tonen dat zij zorg heeft gedragen voor een juist evenwicht tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van de rechten van de betrokkene. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat geen concrete afweging van de in geding zijnde belangen heeft plaatsgevonden. Al kon de verwerende partij geen kennis hebben van de communautaire elementen waarnaar hiervoor wordt verwezen. zij beschikte evenwel over de informatie betreffende de duur en de legaliteit van het verblijf van de verzoeker alsmede over de effectieve voortzetting van zijn universitaire opleiding, omstandigheden die op zichzelf een geïndividualiseerd onderzoek en een effectieve afweging vóór de vaststelling van de maatregel vergden. Deze grief vormt het voorwerp van een specifieke uitwerking in het tweede onderdeel van het onderhavige middel, waarnaar wordt verwezen. De bestreden beslissing is derhalve vastgesteld in strijd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens."

3.2. Voor wat betreft het eerste onderdeel van het middel, is de Raad geen *"beginsel van het nuttig effect van het hangend beroep"* bekend. Wel is hij bekend met artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie waarvan verzoeker gewag maakt in zijn ondersteunend betoog. Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing een accessorium is van de in punt 1.2. bedoelde beslissing, kan hij worden gevolgd. Waar hij opwerpt dat de overheid rekening diende te houden met het feit dat deze beslissing het voorwerp uitmaakte van een beroep bij de Raad, kan hij echter niet worden gevolgd. Immers is de in punt 1.2. bedoelde beslissing bekleed met het zogenaamde privilège du préalable, wat maakt dat ze als wettig moet worden beschouwd tenzij er in beroep anders over wordt geoordeeld. Verweerder vermocht dus een bevel om het grondgebied te verlaten te geven na de in punt 1.2. bedoelde beslissing, ook al werd er tegen deze beslissing een beroep ingediend bij de Raad. Verder blijkt niet en toont verzoeker ook niet aan dat verweerder op enig ogenblik voor het behandelen van huidig beroep, de verwijdering van verzoeker van het Belgisch grondgebied plande. Ten slotte kan nog worden verwezen naar het gestelde in punt 1.4., zodat verzoekers belang bij zijn kritiek ook niet langer blijkt.

Het eerste onderdeel van het middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3. Voor wat betreft het tweede, derde en vijfde onderdeel van het middel: deze worden samen behandeld gezien de schending van de formele motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM worden opgeworpen m.b.t. verzoekers privéleven.

3.4. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending beoogt op te werpen van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in rechte en in feite, dit in het licht van artikel 8 van het EVRM, naast een motivering in het licht van de artikelen 7, eerste lid, 13° en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het blijkt niet en verzoeker zet ook niet uiteen waarom de bestreden beslissing hem niet toelaat zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals opgenomen in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt bijgevolg niet, te meer verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM en de motivering ervan *"onvolledig en weinig rigoureus"* acht.

3.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder niet om rekening te houden met het privéleven. Wel moet verweerder conform voormelde bepaling rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Het blijkt niet en verzoeker houdt ook niet voor dat er sprake is van een kind waarbij de bestreden beslissing rekening diende te houden met diens hoger belang. Verder kan in de bestreden beslissing worden gelezen: *"Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM."* Verzoeker betwist dit niet. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM, voor zover deze bepaling het gezins- en familieleven beschermt, blijkt bijgevolg niet.

3.6. Het kernpunt van verzoekers betoog is dat verweerder geen reëel en geïndividualiseerd onderzoek van de in het administratief dossier opgenomen elementen van zijn privéleven heeft verricht en meer bepaald van wat hij heeft aangehaald in het kader van zijn hoorrecht.

3.7. In de bestreden beslissing kan duidelijk meer gelezen worden dan "*Deze elementen werden onderzocht, doch kunnen niet leiden tot een andere beoordeling."*, zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift. Immers kan hierin ook worden gelezen:

"In zijn antwoord op het hoorrecht voert betrokkene aan dat een terugkeer naar het land van herkomst zou leiden tot de onderbreking van zijn masteropleiding aan de Université Libre de Bruxelles, het verlies van reeds afgelegde studiejaren, de verbreking van zijn sociale en persoonlijke banden in België en negatieve gevolgen voor zijn academische en professionele toekomst.

Deze elementen werden onderzocht, doch kunnen niet leiden tot een andere beoordeling.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de aangehaalde gevolgen het rechtstreekse gevolg zijn van het verlies van het verblijfsrecht als student en inherent zijn aan iedere beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan een machtiging tot verblijf in het kader van studies. De wens om studies in België verder te zetten verleent op zich geen autonoom verblijfsrecht en vormt geen element dat de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten onmogelijk maakt.

Wat betreft de aangehaalde sociale en persoonlijke banden, blijkt uit het administratief dossier niet dat betrokkene duurzame banden van een zodanige intensiteit heeft ontwikkeld dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM een beletsel zouden vormen voor een terugkeer naar het land van herkomst. Evenmin blijkt dat betrokkene niet langer beschikt over familiale, sociale of culturele banden met zijn land van herkomst.

Verder toont betrokkene niet aan dat hij zijn studies niet zou kunnen voortzetten vanuit of na terugkeer naar zijn land van herkomst, noch dat de aangehaalde gevolgen een uitzonderlijk karakter vertonen dat een afwijking van de toepassing van de vreemdelingenwet zou rechtvaardigen.

Na onderzoek van alle door betrokkene meegedeelde elementen wordt vastgesteld dat deze geen hinderpaal vormen voor het nemen of uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten."

3.8. Deze passage vormt een antwoord op een mailbericht gericht aan verweerder, dat van verzoeker uitgaat en dat blijkens het administratief dossier door verweerder wordt gedateerd op 26 maart 2026. Het heeft als titel, *"Betreft: Uitoefening van het recht om gehoord te worden – opmerkingen betreffende de weigering tot verlenging van de verblijfsvergunning en het eventuele bevel om het grondgebied te verlaten".* Het vormt een reactie op de brief van verweerder van 11 maart 2026 waarbij verzoeker de mogelijkheid wordt geboden om te worden gehoord en belangrijke elementen mee te delen aan verweerder. Deze preciseert hierbij dat hij overweegt om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken na de in punt 1.2. bedoelde beslissing die hij voegt bij zijn brief. Hij benadrukt in de brief: "*De aangehaalde elementen kunnen uiteraard enkel betrekking hebben op de eventuele afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en niet op de reeds genomen weigering/beëindiging van verblijf."*

3.9. In het mailbericht van verzoeker van 26 maart 2026 wordt echter zeer uitgebreid ingegaan op de motieven van de in punt 1.2. bedoelde beslissing die was gevoegd bij de brief van verweerder van 11 maart 2026. Hij benadrukt eerst kort zijn wettig stabiel en langdurig verblijf in België. Hij werpt hierbij op, *"Mijn traject in België getuigt van een geleidelijke integratie, zowel op sociaal als op professioneel vlak, evenals van een voortdurende wil om mij duurzaam te vestigen met respect voor het wettelijk kader."* Hij wijst op zijn *"ernstig academisch traject dat nog lopende is"*, waarbij hij de aandacht vestigt op zijn inschrijving in de Master Arbeidswetenschappen aan de Université Libre de Bruxelles (ULB) voor het academiejaar 2025-2026. Vervolgens gaat hij zoals gezegd uitgebreid in op de motieven van de in punt 1.2. bedoelde beslissing, zijnde het gebrek aan voldoende bestaansmiddelen van de garant en de overschrijding van het toegelaten aantal arbeidsuren voor een student. Hij wijst er vervolgens op dat er geen duurzame onregelmatigheid bestaat en dat de voorwaarden voor studentenverblijf nog steeds worden vervuld. Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat verweerder overweegt te geven, kan enkel het volgende worden gelezen:

"*Een bevel om het grondgebied te verlaten zou bijzonder zware gevolgen hebben voor mijn persoonlijke en academische situatie.*
Dit zou onder meer leiden tot:
– Onmiddellijke onderbreking van mijn master aan de ULB
– Verlies van de reeds afgelegde studiejaren
– Verbreking van mijn sociale en persoonlijke banden in België
– Belangrijke gevolgen voor mijn academische en professionele toekomst
Deze elementen moeten in aanmerking worden genomen bij de globale beoordeling van mijn situatie.

3.10. Het staat vast dat verweerder ervan op de hoogte was dat verzoeker sedert 2021 in België verblijft in het kader van zijn studies. Verzoeker heeft echter zijn *"sociale en persoonlijke banden in België"*, waarvan hij gewag maakte in zijn mailbericht van 26 maart 2026, op geen enkele wijze geconcretiseerd. Noch uit dit mailbericht, noch uit het administratief dossier blijken concrete gegevens omtrent de aard, de intensiteit of de duurzaamheid van dergelijke banden. Het is niet omdat verzoeker hier sedert 2021 op legale wijze studeert, dat verweerder moest vermoeden dat hij sinds zijn aankomst "*het wezenlijke van zijn persoonlijke, sociale […] banden in België [heeft] opgebouwd"* zoals hij het voorhoudt in zijn verzoekschrift. Evenmin kan verzoeker worden gevolgd in zijn bloot betoog dat *"Zijn academisch parcours getuigt van een effectieve integratie in de Belgische samenleving en van de totstandkoming van sociale en persoonlijke banden in het kader van zijn studies."* Verzoeker had naar aanleiding van het gehoor de mogelijkheid om verweerder concrete gegevens mee te delen over zijn sociale en persoonlijke banden met België maar beperkte zich tot de algemene vermelding ervan. In deze omstandigheden kan de Raad niet oordelen dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde door op grond van de gegevens waarover hij beschikte te oordelen dat niet bleek dat verzoeker duurzame banden van een zodanige intensiteit had ontwikkeld dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM een beletsel vormden voor een terugkeer naar het land van herkomst.

3.11. Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8, tweede lid van het EVRM en de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoeker is slechts vereist indien er sprake is van een beschermenswaardig privéleven, wat te dezen niet het geval is (cf. RvS 5 juni 2013, nr. 223.744).

Immers, de normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door verzoekers verblijf in het kader van zijn studies, kan niet worden beschouwd als voldoende om aannemelijk te maken dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Het begrip 'privéleven' doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2003 Slivenko/Letland (GK), § 96).

3.12. Verzoeker verwachtte een geïndividualiseerd onderzoek van zijn situatie maar hij heeft bij het uitoefenen van zijn gehoor (cf. supra) nergens de in België sociale en persoonlijk opgebouwde banden geconcretiseerd, noch blijken ze uit het administratief dossier. De Raad ziet daarom niet in waarop verzoekers verwachting gestoeld is dat verweerder een concrete analyse zou maken van deze banden. Thans maakt verzoeker in zijn verzoekschrift gewag van opgebouwde *"verenigingsbanden"*, meer bepaald een lidmaatschap van FEPAB ("*Evangelische Broederschap van Pinksteren in Afrika in België"*) dat hem in staat zou hebben gesteld *"een stabiel netwerk van sociale, vriendschappelijke en gemeenschapsbanden op te bouwen in België"*, waarbij hij verduidelijkt: *"Deze banden vormen belangrijke elementen van zijn privéleven."* Ter ondersteuning van dit lidmaatschap voegt verzoeker een attest bij zijn verzoekschrift van FEBAB. Dit werd echter opgesteld op 15 juni 2026. Verweerder kan niet worden verweten de zorgvuldigheidsplicht te hebben geschonden of een onevenredige afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM te hebben gemaakt op basis van stukken of elementen waarover hij niet beschikte toen hij de bestreden beslissing trof. Dit schijnt verzoeker ook zelf te beseffen waar hij opwerpt: *"Al kon de verwerende*

partij geen kennis hebben van de communautaire [sic] elementen waarnaar hiervoor wordt verwezen […]".

3.13. Ten overvloede, zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker door zijn verblijf in het kader van zijn studentenparcours toch een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft uitgebouwd, blijkt niet dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging hierin vormt. De inmenging is namelijk in de wet voorzien en streeft één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Bij de beoordeling van de evenredigheid dient rekening te worden gehouden met de concrete gegevens waarvan verweerder op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing kennis had. Deze bestonden uit verzoekers legaal verblijf sinds 2021 in het kader van studies, zijn academisch parcours en zijn niet nader geconcretiseerde verwijzing naar sociale en persoonlijke banden in België. Verzoeker toont in deze omstandigheden niet aan dat er sprake is van een disproportioneel onevenwicht tussen zijn belangen die in se erin bestaan hier verder te kunnen blijven studeren ondanks de in punt 1.2. bedoelde beslissing en die van de Belgische staat die erin bestaan de voorwaarden tot verblijf als student te doen respecteren. Het lidmaatschap van FEBA is een element dat slechts kenbaar wordt gemaakt na het treffen van de bestreden beslissing. Het kan alleszins bezwaarlijk de balans in de andere richting doen overhellen. De Raad merkt ten slotte nog op dat verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing niet betwist dat niet blijkt dat hij niet langer over familiale, sociale of culturele banden met zijn land van herkomst beschikt.

3.14. De bestreden beslissing houdt weliswaar een terugkeerplicht in voor verzoeker, maar ze houdt geen beslissing tot onmiddellijke gedwongen verwijdering in. Er is daarom geen sprake van een *"abrupte"* of *"onmiddellijke"* onderbreking van een opleiding midden in het academiejaar waarmee verweerder diende rekening te houden. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker aanwezig was ter terechtzitting en er werd niet voorgehouden dat hij door de bestreden beslissing werd verhinderd het academiejaar 2025-2026 te voltooien.

3.15. In de bestreden beslissing wordt anders dan verzoeker het ziet, wel degelijk rekening gehouden met de bij zijn gehoor aangebrachte elementen dat een terugkeer zou leiden tot de onderbreking van zijn masteropleiding, het verlies van reeds geleverde academische inspanningen en negatieve gevolgen voor zijn academische en professionele toekomst met zich zou meebrengen. Verweerder oordeelde immers dat deze gevolgen inherent voortvloeien uit het verlies van het verblijfsrecht als student en geen uitzonderlijk karakter vertonen. Daar waar verzoeker van oordeel is dat er sprake is van *"een bijzondere context"* kan deze andersluidende overtuiging de gedane afweging niet aan het wankelen brengen. Verweerder stelde voorts vast dat de wens om de studies in België voort te zetten op zichzelf geen autonoom verblijfsrecht verleent en dat verzoeker niet aantoonde dat hij zijn studies niet vanuit of na terugkeer naar zijn land van herkomst zou kunnen voortzetten. De Raad merkt hierbij op dat waar verzoeker in zijn mailbericht van 26 maart 2026 gewag maakte van *"Belangrijke gevolgen voor mijn academische en professionele toekomst",* dit niet nader toegelicht werd zodat hij van verweerder bezwaarlijk kon verwachten dat deze hiermee nog verder rekening zou houden. Hetzelfde geldt voor waar verzoeker in dit bericht gewag maakte van een *"Verlies van de reeds afgelegde studiejaren"*. Van verweerder kon niet worden verwacht dat hij bij gebrek aan enige nadere toelichting zelf invulling gaf aan deze algemeen geformuleerde gevolgen. De Raad ziet trouwens niet in en verzoeker licht ook niet toe waarom reeds verworven studieresultaten door zijn vertrek daadwerkelijk verloren zouden gaan. Verzoeker is overigens heel zuinig met uitleg over de historiek van zijn studentenparcours alvorens hij een master Arbeidswetenschappen aanvatte aan de ULB. Waar verzoeker voorhoudt dat hij België *"definitief"* zou moeten verlaten, geeft hij aan de bestreden beslissing een draagwijdte die zij niet heeft. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt geen verbod in om België opnieuw binnen te komen en verhindert als zodanig niet dat verzoeker, vanuit het land van herkomst en indien hij aan de toepasselijke voorwaarden voldoet, een nieuwe aanvraag indient met het oog op de voortzetting van zijn studies (als zich dat nog opdringt, gezien verzoeker geen nadere uitleg verstrekt over de duur van zijn master Arbeidswetenschappen aan de ULB).

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat verweerder de door verzoeker vóór het treffen van de bestreden beslissing aangebrachte elementen niet daadwerkelijk heeft onderzocht, noch dat hij hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld of artikel 8 van het EVRM heeft miskend.

Het tweede, derde en vijfde onderdeel van het middel zijn derhalve ongegrond.

3.16. Voor wat betreft het vierde onderdeel van het middel, waar verzoeker kritiek uit op de in punt 1.2. bedoelde beslissing, dit is niet de thans bestreden beslissing. Deze kritiek is derhalve niet ontvankelijk. Voor wat betreft de onevenredige gevolgen die zouden voortvloeien uit de bestreden beslissing herhaalt verzoeker elementen die hierboven al aan bod kwamen. Er kan bijgevolg worden verwezen naar de bespreking ervan.

3.17. Artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM noch artikel 24,§3, van de Grondwet, die het recht op onderwijs betreffen, kunnen beletten dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt getroffen na het treffen van de in punt 1.2. bedoelde beslissing. Uit voormelde bepalingen kan geen autonoom recht op verblijf worden afgeleid. Uit het recht op onderwijs kan niet worden afgeleid dat verweerder het evenredigheidsbeginsel schendt als hij een bevel om het grondgebied te verlaten geeft na de in punt 1.2. bedoelde beslissing. Dit recht op onderwijs verplicht verweerder ook niet om een balans op te maken zoals verzoeker ze omschrijft in het verzoekschrift.

Het vierde onderdeel van het middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3.18. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet werd geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.19. De Raad concludeert bijgevolg dat het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond is.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 502 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. EKKA